

Identyfikator rękopisu (skrót-symbol zabytku) TAL. (1723) **Nr sury 1 Nr strony**

Autor transliteracji JKK Sprawdził.....CzŁ.... Inne uwagi.....

Nr wiersza rękopisu	T r a n s l i t e r a c j a
(sura 1)	<p>Margines po prawej stronie cd.:</p> <p>16. {tržimā 'i pilnūje žije 'i 'ūmerā}</p> <p>17. {z čiṣṭim šūmmenem ten jeṣṭ}</p> <p>18. {nā dro[] prāwziwej}</p> <p>19. arabski</p> <p>20. {znāci prorokew 'i poṣlāncow}</p> <p>21. {boḡā 'i tiḥ musulmān co z bojāznoḡ}</p> <p>22. {božo 'i čiṣṭim šūmmenem w musulmānṣṣkej wjerže žice ṣwoje}</p> <p>23. {prowāzoḡ} arabski {boḡ jeṣṭ liṭosciwī prābāčā ḡržešniḡom zā}</p> <p>24. {jih činone zā žičem blendī 'i zlości tāk musulmānom}</p> <p>25. {jāko židom 'i ḡrżescijānom žizi bilī zle že prorokew zābijāli w bālwoḡwālcow}</p> <p>26. {weṛli ḡrżescijāne blonżili že 'i[sā] prorokū prižnāwāli že jeṣṭ sīn boži}</p>
Uwagi, komentarze:	<p>Jest to transliteracja cd. glosy zewnętrznej. Glosa ta stanowi wykład, objaśnienie, komentarz do poszczególnych wersów 1. sury.</p> <p>1. W systemie przyjęto, że</p> <p style="text-align: center;">و</p> <p>zapisujemy jako <i>o</i>, czyli oddajemy za pomocą jednego znaku, a równocześnie rozbijamy go na dwa znaki i ich odpowiedniki: <i>w</i> lub <i>e</i>. Problem będzie w tej sytuacji dotyczył rozstrzygnięcia między <i>o</i> i</p>

ew. To samo dotyczy nagłosu – połączenie w to w nagłosie *we*, a nie *o*, np. *weřli* etc. Rzecz odnosi się także do innych pozycji w wyrazie w sytuacji, jeśli kopista nie zapisał sukuna.

2. W systemie przyjęto, że

ي

zapisujemy jako \bar{i} , czyli oddajemy za pomocą jednego znaku, a równocześnie rozbijamy go na dwa znaki i ich odpowiedniki: *j* lub *i*, co przyczynia się do niejednoznaczności, bowiem nie możemy interpretować, czy w danym wyrazie zapisać \bar{i} czy *ij* lub *ji*, np. *liřosciwī* czy *liřosciwij*? $\bar{i}h$ czy *jih*? Niekiedy kaska nie jest bezpośrednio pod y i wtedy interpretacja jest łatwiejsza.

3. Czy poniższy znak zawsze oznacza \bar{a} ? Niekiedy bywa odczytywany jako \bar{i} lub *j*, bo to wydaje się kontekstowo poprawne – por. *musulmānřřk*, ale może być też *musulmānřřkī* czy *musulmānřřkj* (wtedy mielibyśmy cechę polszczyzny północnokresowej – tam gdzie było \acute{e} na jego miejscu pojawia się *i* lub *y*, zwłaszcza w zakończeniu *-ej*). Może kopista nie zawsze wstawiał kropki u dołu? Niekiedy poniżej występuje pionowa kreska i wówczas odczytujemy jako \bar{i} ?

ي